

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Jiřího Zemánka a soudců Ludvíka Davida a Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj) ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Mgr. Antonína Jurigy**, bytem K poště 414, Tuchoměřice, zastoupeného Mgr. Janem Kramperou, advokátem se sídlem Jungmannova 26/15, Praha 1, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2022, č. j. 22 Co 252/2022-116, za účasti **Městského soudu v Praze**, jako účastníka řízení,

t a k t o :

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou ústavní stížností, která splňuje podmínky řízení dle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), neboť má za to, že jím byla porušena jeho práva zaručená čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („Listina“) a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. V řízení, které předcházelo podání ústavní stížnosti, rozhodl Obvodní soud pro Prahu 10 (dále jen „obvodní soud“) usnesením ze dne 18. 10. 2022, č. j. 67 Nc 4522/2022-63, o návrhu stěžovatele na nařízení předběžného opatření tak, že uložil odpůrci (Kverulant.org o.p.s.) předběžným opatřením odstranit články vyjadřující se k osobě stěžovatele včetně odkazů k nim vedoucím a uložil mu povinnost zdržet se dalšího zveřejňování a šíření těchto článků. O odvolání odpůrce rozhodl městský soud nyní napadeným usnesením tak, že usnesení obvodního soudu změnil. Výrokem I. návrh na nařízení předběžného opatření zamítl; to ovšem za splnění podmínky, že odpůrce ke zveřejněným článkům připojí vysvětlující text. Zároveň

však pro případ, že odpůrce uvedenou podmínku nesplní, městský soud výrokem II. usnesení obvodního soudu potvrdil.

3. Stěžovatel spatřuje porušení svých základních práv v tom, že městský soud rozhodoval mimo rámec petitu uvedeného v návrhu na nařízení předběžného opatření a současně považuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné a nevykonatelné pro neurčitost. Namítá, že městský soud předjímá rozhodnutí ve věci samé; stěžovateli přitom nebylo umožněno domáhat se svých práv u příslušného soudu.

4. Ústavní soud posoudil obsah ústavní stížnosti a dospěl k závěru, že představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení dává tomuto soudu pravomoc posoudit "přijatelnost" návrhu ještě před tím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně, přičemž jde o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nemá charakter řízení kontradiktorního, kdy Ústavní soud může obvykle rozhodnout bez dalšího, jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v ústavní stížnosti. Pravomoc Ústavního soudu je totiž v řízení o ústavní stížnosti založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavnosti, tj. zda v řízení, resp. v rozhodnutí je završujícím, nebyla porušena ústavní práva účastníka tohoto řízení, zda bylo vedeno ústavně souladně a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé.

5. Ústavní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k rozhodování obecných soudů o předběžných opatřeních a zdůraznil, že obecně nelze vyloučit způsobilost předběžného opatření, jako opatření prozatímní povahy, zasáhnout do základních práv a svobod účastníků řízení. Předběžné opatření však zpravidla nedosahuje takové intenzity, aby mohlo porušit ústavně zaručená práva účastníků řízení, neboť při rozhodování o jeho nařízení se nerozhoduje o jejich právech a povinnostech s konečnou platností, nýbrž jde o opatření dočasné, jímž není prejudikován konečný výsledek sporu. Jeho účelem je zatímní úprava práv a povinností, která nevylučuje, že ochrana práv dotčenému účastníkovi bude posléze poskytnuta konečným rozhodnutím ve věci.

6. Také z tohoto důvodu Ústavní soud zastává názor, že posouzení podmínek pro vydání předběžného opatření a jeho konkrétní podoby z hlediska správnosti přijatého řešení se jeho přezkumné pravomoci v zásadě vymyká a je věcí primárně obecného soudu, neboť závisí na konkrétních okolnostech věci [srov. náleze ze dne 10. 11. 1999 sp. zn. II. ÚS 221/98 (N 158/16 SbNU 171), usnesení ze dne 28. 6. 2012 sp. zn. II. ÚS 2010/12 nebo usnesení ze dne 2. 2. 2016 sp. zn. III. ÚS 49/16 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <https://nalus.usoud.cz>)]. Ústavnímu soudu tedy, z hlediska ústavněprávního, nepřísluší přehodnocovat názor obecných soudů o důvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření, nýbrž je povolán pouze ke zjištění, zda rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření, včetně rozhodnutí o jeho zamítnutí, mělo zákonný podklad (čl. 2 odst. 2 Listiny), bylo vydáno příslušným orgánem (čl. 38 odst. 1 Listiny), a současně nebylo projevem svévole v rozporu s čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny [viz nálezy ze dne 4. 6. 2019 sp. zn. IV. ÚS 802/19 (N 106/94 SbNU 297), bod 13. a 14. odůvodnění, a ze dne 25. 6. 2019 sp. zn. III. ÚS 743/19 (N 118/94 SbNU 400)]. Předmětem tohoto přezkumu může být i procesní postup, který rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření předcházel [např. náleze ze dne 19. 1. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 16/09 (N 8/56 SbNU 69, 48/2010 Sb.)].

7. V kontextu těchto kritérií ústavněprávního přezkumu Ústavní soud konstatuje, že napadené usnesení bylo vydáno příslušným soudem a mělo zákonný podklad a nezjistil, že by byly dány důvody, pro které by je bylo možno označit jako svévolné. Ústavní soud se totiž (z důvodů naznačených shora) v posuzované věci mohl soustředit toliko na otázku, zda ze strany městského soudu nedošlo ke zjevnému, resp. extrémnímu vybočení ze zákonných mezí. Takové pochybení, které teprve by mohlo vést ke kasačnímu zásahu Ústavního soudu

coby soudního orgánu ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), však v napadeném rozhodnutí nezjistil.

8. Ústavní soud proto uzavírá, že napadené usnesení městského soudu není způsobilé svými právními důsledky porušit stěžovatelova tvrzená základní práva, a to s ohledem na jeho samotnou *povahu* (jde o rozhodnutí dočasné), *obsah* (městský soud se zjevně snažil najít vyvážené řešení, které v této fázi řízení zachová právo odpůrce na šíření informací a zároveň bude respektovat právo stěžovatele na ochranu osobnosti, srov. zejména bod 9.) a konečně i *úroveň odůvodnění* (závěry městského soudu jsou logicky a dostatečně přesvědčivě vysvětleny).

9. Pouze na okraj Ústavní soud k námitce stěžovatele, že městský soud jednal mimo rámec petitu navrhovaného stěžovatelem, uvádí, že městský soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele, nýbrž o odvolání odpůrce a na jeho základě předchozí usnesení obvodního soudu změnil, a to tak, že povinnost uloženou odpůrci zmírnil, resp. moderoval. Tím však podle názoru Ústavního soudu nijak zásadně nevybočil z předmětu vedeného řízení, nýbrž pouze hledal takové řešení, které - v této fázi řízení - bude co nejvíce respektovat obě výše uvedená v kolizi stojící základní práva.

10. Ze všech shora uvedených důvodů Ústavní soud posoudil ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou, a jako takovou ji usnesením mimo ústní jednání odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 28. března 2023

Jiří Zemánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kadlečková